

HULP HAÏTI

Uw hulp is ook nodig.

Nieuwsbrief voorjaar 2015 - van Anne-Marie en Rob in Passe Catabois - Haïti

Beste allemaal,

We hebben op het moment een heel drukke periode waarbij iedereen heel veel extra tijd en energie levert om dit te laten slagen. De afgelopen weken hebben we overal op de grote markten om laten roepen dat de mensen met grote oogproblemen in de maand maart naar ons toe moesten komen om te worden gezien door ons team van AM of Jacqueline om te kunnen kijken wie er in aanmerking kon komen om gezien te worden door de oogartsen die vanuit Nederland hier naartoe zijn gekomen op 4 april.

Het is voor ons een echte primeur dat er een team van specialisten hier bij ons in het ziekenhuis komt opereren. We zijn hier al zolang mee bezig maar nu gaat het uiteindelijk gebeuren.

Het oogartsen-team aan het werk

Het team bestond uit: Jos Rademakers, Wim Mastenbroek, Cathrien Eggink en Anna Randag.

Ze zijn hier 12 dagen en zowel AM, Jacqueline en Rob zijn hiermee de hele dagen betrokken met assistentie en vertalen. We hopen dat het een goed succes wordt en dat het voor herhaling vatbaar wordt en we zijn heel dankbaar dat de streek van hele arme mensen nu hiermee wordt geholpen.

Financieel hebben we het op het moment heel moeilijk, er komt weinig geld binnen en ook de US\$ is 30% gestegen t.o.v. de Euro en alles gaat hier via de US\$. Dit maakt ons werk hier uitzonderlijk moeilijk. Het land wordt steeds armer en onze inkomsten worden hierdoor steeds minder. Het was heel erg droog zodat ook het water op rantsoen ging. Gelukkig heeft het de afgelopen week een paar keer flink geregend zodat er ook weer eten voor de beesten kan groeien. Helaas zijn er door die zelfde regen ook weer vele dieren gestorven. Voor de mensen is het lastig omdat die eigenlijk gedurende minimaal drie maanden regelmatig regen moeten hebben om eten uit de tuinen te kunnen halen.

Rob is in principe iedere dinsdag op pad om huizen met grasdaken te overtrekken met zeilen die ons vanuit Nederland zijn geschonken.

Iedere week maken we zo'n drie zeilen op maat om te voorkomen dat de regen alles in die huizen vernietigd. In elke voorgaande week zijn ze daarvoor bij alle huizen opgemeten. We hebben geen geld om nieuwe huizen te bouwen maar op deze manier zorgen we er voor dat de mensen weer een langere periode droog kunnen wonen.

Zolang de voorraad zeilen strekt zijn we hier weken druk mee. We zijn dus opnieuw op zoek naar goede zeilen om in de nabije toekomst mee verder te kunnen.

De school van de kinderen loopt gestaag door en er wordt nog steeds goede vooruitgang geboekt.

In februari hebben we weer een team uit Nederland gehad. Jaap, Theo, Henk, Lianne en Rob's ouders hebben weer heel veel werk verzet. Hieronder hun verhalen.

1. Ons verblijf in Passe Catabois heeft voor ons een

dubbele betekenis. In de eerste plaats onze kinderen en kleinkinderen en inmiddels bekenden weer te ontmoeten.

Verder proberen we nog ons verdienstelijk te maken, waar het team ons nodig heeft en verzorgen we de maaltijden, wat niet zo simpel is als in Nederland. Alles wat er is aan mensen, die wonen in het Gastenhuis eet met ons mee. Hier komen de verhalen van de dag op tafel en bidden en lezen we samen. De tijd is wat ons betreft altijd te snel weer voorbij.

Met vriendelijke groeten, Anton en Janny.

2. Onze reis naar Haïti in februari 2015

Inmiddels weet ik wat mij te wachten staat (6x) als we afreizen naar Haïti. Er zijn altijd wel verrassingen in de vorm van vertraging of douanen perikelen. Dit jaar was er weer op me gerekend om de tegels op de muur te plakken. Door de loop der jaren is dat mijn werk geworden. Ik krijg daarbij hulp van een Haïtiaan, Wilfried

Hij maakt voor mij de specie aan en voegt later de tegels. We werken met specie omdat de muren vaak niet erg recht zijn. Het is steeds weer een verrassing welke kleur tegels er beschikbaar zijn. Met hulp van Rob maken we de keuze wat we gaan gebruiken. Ik ben echt alle dagen met het tegelen bezig geweest. Met als resultaat dat alle ruimten van de boven verdieping nu geheel betegeld zijn. Daarnaast bak ik bijna dagelijks brood voor de bewoners van het gastenverblijf.

Ik heb ook nog een eigen project bij de plaatselijke bakker. Met hulp hebben we vorig jaar daar een generator geplaatst met een deegmachine.

De inventieve bakker heeft nu een restaurantje en gebruikt de stroom voor licht, koelkast en TV.

Een paar weken voor ons vertrek werd ik verrast door een nicht Lianne (26) zij gaf aan wel met ons mee te willen gaan. Zij was een goede kracht en hielp Theo met het schilderwerk.

Met Arjan de onderwijzer maakte ze nog de nodige uitstapjes zodat zij meer van Haïti heeft gezien dan de andere Haïti ganders. Het is dus niet alleen werken, je kunt er ook op uit zo wil. Lijkt mij belangrijk voor de nieuwe generatie vrijwilligers. En met een goede internet verbinding is er altijd contact met thuis.

Met vriendelijke groeten, Henk.

3. Begin februari begon ik aan mijn Haïtiaanse avontuur.

Mijn oom gaat al een aantal jaren naar Passe Catabois en had mij ook dusdanig enthousiast gemaakt dat ik nieuwsgierig was geworden naar dit bijzondere land. En bijzonder was het zeker! De eerste aanblik van de hoofdstad en hierna Port de Paix deden me gelijk realiseren dat het een compleet andere wereld is dan die u en ik gewend zijn. Desalniettemin voelde Passe Catabois direct als een fijn thuis waar ik een maand mocht verblijven. Wat Annemarie en Rob hier al van de grond hebben gekregen is bewonderenswaardig en dat ze al zo'n tijd hier werkzaam zijn daar kan ik alleen maar respect voor hebben. Naast het harde werken, ik heb samen met Theo het één en ander geverfd, was er genoeg tijd om in de weekenden samen met de leerkracht Arjan op pad te gaan. Vaak met drie man op de motor, gelukkig zag mijn moeder het niet, heb ik aardig wat van het land gezien.

Naast de droge grond die je in eerste instantie opvalt, heeft de natuur hier zoveel andere gezichten, prachtig! Rood gesteente, tropische bomen, heuvels en een felblauwe zee.

De mensen zijn niet zoveel toeristen gewend buiten Passe Catabois, wat het natuurlijk extra apart maakt als je bijvoorbeeld over een markt loopt. Door de megafoon die normaal artikelen aanprijst werd al snel geroepen over 'de blanken'. Zomaar een voorbeeld van de bijzondere dingen die je meemaakt tijdens een maand Haïti.

Naast alle ervaringen met de cultuur was het een gezellige groep mensen die het mede mogelijk hebben gemaakt dat het een onvergetelijke ervaring werd. Haïti heeft me alles gebracht waar ik op hoopte en meer! Ik hoop dat Annemarie en Rob dit werk nog lang kunnen voortzetten en hierin gesteund worden vanuit Nederland.

Groetjes, Lisanne.

4. Mijn naam is Theo van Rijswijk, 68 jaar, schilder en graficus, vrijwilliger in Passe Catabois sinds 2011.

Aangestoken door het verhaal van Passe Catabois, vertrokken mijn partner, Riet Lamers en ik, met 2 vrouwen en 5 mannen naar Haïti. Nu werd mij gevraagd: schrijf eens een stukje over je ervaringen daar.

Wij verbaasden ons, dat er al zoveel tot stand was gekomen, maar er was nog zoveel te doen. Veel grijs beton en roestig staal, een maand veel tekort, dus in 2012 weer mee, in 2013 alles geregeld, maar een hartinfarct hield me thuis, wat de grootste pijn was voor ons. In mei werd Riet ziek, alvleesklier kanker.

Voor mij een welbekende ziekte, mijn eerste vrouw overleed hier ook aan. Riet overleed begin september 2013.

In 2014 met 8 personen weer aan het werk en nu 2015 weer mee geweest. Als je met eigen ogen hebt gezien wat er nodig is en gedaan moet worden, wil je ook alles in het werk stellen om het te doen. Het kost veel energie (en geld). Maar het is voor een heel goed doel en het belangrijkste is, dat je de vooruitgang ziet en de mensen erg blij en dankbaar zijn.

Rob en Anne Marie hebben er echt iets goeds en ook moois op poten gezet, daar mogen ze echt trots op zijn

Het onlangs afgebouwde Mortuarium.

Met vriendelijke groeten, Theo.

5. Ervaringen van Jaap van Merkerk bij het verblijf in Passe Catabois.

Als je voor de tweede keer in Haïti komt is de cultuur shock al wat minder dan de eerste keer. Toch blijft het een hele overgang om van onze samenleving over te stappen naar de primitieve wereld van daar. Twee jaar geleden is het samen met Anton gelukt om in alle kamers op de benedenverdieping van het ziekenhuis verlichting aan te leggen. Het is fijn om nu te zien dat dat in een duidelijke behoefte voorziet. Dit keer was de eerste vraag om in de ruimtes van het mortuarium verlichting aan te leggen. Als de vriescontainer, die omgebouwd is voor het koelen van overledenen, voorzien is van een accu pakket dan kan deze afdeling in bedrijf. Weer een mooie faciliteit voor de streekbewoners. Momenteel is er alleen in Port de Paix een mortuarium en dat is 20 moeilijke kilometers verderop. Het is voor hen moeilijk om met hun doden daarheen te gaan en het is erg kostbaar. De begrafenis moet vaak ook nog uitgesteld worden omdat familie van ver moet komen. Het begrafenisritueel is voor de Haïtianen erg kostbaar. Vaak steken de nabestaanden zich diep in de schulden om de doden een passende begrafenis te geven. Ze zullen heel erg geholpen zijn met deze minder dure voorziening.

Verder werden 2 woningen voorzien van zonnecellen. Deze woningen zijn niet aangesloten op een netwerk en dus aangewezen op een eigen stroomvoorziening. De ene woning wordt bewoond door 2 Haïtiaanse verpleegsters, de andere is bedoeld als artsenwoning voor als deze tijdelijk of voor langere tijd komen. Naar de komst van een extra arts wordt reikhalzen uitgezien. Momenteel wordt dit werk door Annemarie en Jacqueline gedaan, maar met extra ondersteuning kan er zoveel meer!

Een ander project was het plaatsen van een windmolen op het dak van het ziekenhuis. De molen staat, maar het aansluiten van de molen op de stroomvoorziening is helaas nog niet gelukt. Als de benodigde onderdelen niet voorhanden zijn is het een kwestie van helaas. Hopelijk komt er binnenkort iemand met de juiste componenten en meer verstand van deze installatie om de molen operationeel te maken. In Passe Catabois is er geen openbaar stroomnet. Daarom is het ziekenhuis volledig afhankelijk van een eigen stroomvoorziening en dat is nu uitsluitend zonne-energie. Meestal is er zon genoeg, maar niet altijd. Windenergie kan een goede aanvulling zijn want wind is er bijna altijd en ook nog dag en nacht. Zeker bij een meer intensief gebruik van het ziekenhuis in de komende jaren is deze toevoeging erg belangrijk.

Het treft je iedere keer diep om te zien hoe moeilijk het leven is voor de plaatselijke bevolking. De armoede is onvoorstelbaar en voedsel is een voortdurend probleem. De gevolgen hiervan is honger, een slechte gezondheid en een beperkte kans van overleven. De kindersterfte is hoog, de ontwikkeling van de kinderen wordt ernstig belemmerd door de invloed van honger in de eerste levensjaren. Er is nauwelijks werk en de oogsten mislukken regelmatig door droogte of door natuurgeweld. Hoe erg je je best ook doet het is nooit genoeg. Helpen daar is naast het realiseren van extra voorzieningen voor die mensen een teken van hoop. Misschien is het wel een motivatie om door te gaan, ook als die noodzakelijke hulp maar in geringe mate geboden kan worden.

Dit werk moet doorgaan en verdient dan ook om door ons ruimhartig ondersteund te worden.

Met vriendelijke groet, Jaap.

+ LAURA (2001-2015)

In 2004 was ons kleine huisje gevuld met hulpbehoevende kinderen. We hadden onze nu geadopteerde kinderen en ook was Lotte v.d. Zwaag er om een half jaar te helpen met ons mooie werk hier in Haïti. Anne-Marie en Lotte gingen een kliniek doen in een afgelegen gebied ze gingen samen met de vierwieler en kwamen terug met twee kinderen die ze er gevonden hadden en die er slecht aan toe waren omdat er bijna niet voor gezorgd werd. Laura drie jaar oud (Orlanda Etienne) en Ben haar neefje één jaar oud. Ons huis was zo vol omdat we ook nog andere zieke kinderen opvingen dat we moesten kijken hoe we het moesten oplossen.

De kinderen waren ons toevertrouwd en Ben vond een gezin die hem opnamen met allemaal dochters waar hij als enige zoon werd aangenomen. Laura kwam in huis bij Mevrouw To die onze kinderen ook verzorgde gedurende de dag. Lotte beloofde Laura te sponsoren en wij deden wat er verder nog nodig was. Laura groeide op en ging naar school en groeide op in het geloof ze was een kind met weinig eisen en kwam naar ons als ouders als er behoefte was aan dingen die wij voor haar konden doen. Ze noemde mij (Rob) papa. Ze nam haar verantwoording op de plaats waar ze woonde en de kinderen trokken veel met elkaar op. Ze zat samen op school met Lisa, Anne-Rose en Miriam en zorgde daar voor haar kleinere zusjes als het nodig was. Ondertussen zat Laura al enige jaren op het voortgezet onderwijs het Lyceum hier in Passe Catabois. Op zondag kwam ze vaak met ons mee uit de kerk om te eten en dan ging ze samen met onze geadopteerde kinderen naar het huis van mevrouw To om te spelen en de haren te doen.

In het afgelopen halfjaar was Laura 2x flauwgevallen. Ze was ervoor naar Anne-Marie geweest en wij dachten dat het kwam doordat ze niet gegeten had en uitgeput was.

De laatste 3 weken had Laura koortspieken maar als we haar dan medicijnen gaven dan was ze weer een tijdje in orde. Vorige week werd alles veel erger en we gingen met haar naar het ziekenhuis in Bassin Bleu waar er een Cubaanse kinderarts is. Daar zeiden ze dat ze een hele ernstige ziekte had maar wat ze zeiden kwam niet overeen met de symptomen die Laura had en na overleg met de andere drie doctoren die er hier waren, waren we het er alle maal over eens dat het dat niet kon zijn.

We namen contact op met de kinderarts in La Pointe omdat Laura heel veel last had van epileptische aanvallen. Ik nam haar mee naar het ziekenhuis en sprak met de dokter over de behandeling ik bleef er de gehele dag maar er kwam geen verbetering in haar situatie wat ze ook probeerden.

Ik ging terug naar huis en kwam de volgende dag weer terug en sprak weer met de dokter. Ze zeiden weer hetzelfde wat we ook doen niets haalt ook maar iets uit. In overleg met Anne-Marie hebben we toen besloten haar op te halen en bij ons te laten sterven. De diagnose die er was dat ze waarschijnlijk een hersentumor had die dit alles veroorzaakte. Eén dag daarna overleed ze en de dag erna hadden we een rouwdienst in de kerk en begroeven haar. Onze verslagenheid is groot maar we zijn blij dat ze naar een betere plek is waar geen lijden en verdriet meer is. Het drukt je weer eens met de neus op de feiten dat zelfs al ben je jong het leven niet vanzelfsprekend is.

Verzoek:

Wij vragen u vriendelijk om deze nieuwsbrief door te geven aan tenminste twee bekenden.

Onze ondersteuning komt soms uit onverwachte hoek!

Groeten van:

Rob, Anne-Marie, Lisa, Anne-Rose en Miriam.

Stichting Hulp Haïti Driel

IBAN: NL95 INGB 0001 5210 16

Correspondentie adres:

Rijnstraat 61

6665 CK DRIEL

Website: www.hulp-haiti.nl Email: info@hulp-haiti.nl

Haiti: annerobhaiti@gmail.com